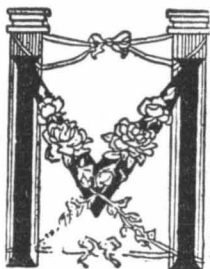

ΟΙ ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΙ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΓΙΑΤΡΟΣ ΘΟΡΝΤΑΪΚ

Η αλλεκετη θεωρία ενός γιατρού της Βοστώνης. Πώς άνεκα λύφθησαν τὰ φρικαστικά εγκλήματα του από τόν 'Αλλαν Μάκ Κόνεϋ. Τὰ δηλητήρια του διαδόλογιατρού. Τρεις άποτρόπαιες δολοφονίες. Ένα μακάριο 'Ημερολόγιο. Τὰ μυστικά του ύπεγειου του σπιτιού του Κόνεϋ. Τρελλές η άπαισίες κακευργές:

ΙΑ συνταρακτική ύπόθεσις άναστάτωσε αυτές τις μέρες τούς έπιστήμονες του Νέου Κόσμου και δημιούργους ένα πληθος συζητήσεων στις 'Αμερικανικές εφημερίδες. Ο Γερμανός δόκτωρ Φράντς Θορντάικ, ένας από τούς καλύτερους γιατρούς της Βοστώνης, άπεδείχθη ότι ήταν ο τρομερότερος εγκληματίας της εποχής μας. Αυτή η άνακάλυψις έγινε έντελώς τυχαία, από μερικούς φίλους του, οι όποιοι ένα βράδυ τόν είχαν έπισκεφθί στο μέγαρό του, για να παίξουν μερικά χαρτιά. Καθώς λοιπόν συζητούσαν μετά τό φαγητό στο καπιτητήριο, ο Φράντς Θορντάικ μιά στιγμή είπε στον πιο ηλικιωμένο από τούς φίλους του, τόν γιατρό 'Αλλαν Μάκ Κόνεϋ :

—Πόσο χρόνων είσαι, Μάκ Κόνεϋ ;
—Πενήντα, τού άπάντησε έκείνος άδιάφορα.
—Θορντάικ γέλασε μ' ένα σκληρό γέλιο ύαινας.
—Γατί γελάς ; Σου φαίνεται παράξενο ; τόν ρώτησε ο φίλος του.

—Κάθε άλλο. Μά εά σου εξομολογηθώ κάτι, μεταξύ μας : 'Αν ήσταν συγγενής μου, δέν θά σ' άφηνα να ζήσης περισσότερο.

Οι άλλοι γέλασαν με αυτό τό χοντρό άστείο του Γερμανού δόκτωρος κι' ένας άπ' αυτούς είπε :
—Φράντς, είσαι μεθυσμένος. Τό ούστου σ' έκανε να μη ξέρεις τί λές.

Μά ο μεθυσμένος Θορντάικ πήδησε εξαγριωμένος από τη θέοι του και τούς φώναξε :

—'Εγώ, ξέρω πάντα τί λέω. Ο άνθρωπος δέν πρέπει να ύποφέρει από τὰ γεράματα.

—Και με ποιό δικαίωμα θά του άφαιρέσης τη ζωή ; τόν ρώτησαν περιέργοι οι φίλοι του.

Με τό δικαίωμα του γιατρού, που έχει την ύποχρέωσι να μη κάνει τούς ανθρώπους να ύποφέρουν. Όταν φτάση κανείς στην ηλικία του 'Αλλαν, άρχίζει να γίνεται γκριναίριος, να τού φταίη όλος ο κόσμος και να μην εύχαριστείται από τίποτε. Η ζωή του είνε ένα πραγματικό μαρτύριο. Τότε ένας καλός γιατρός πρέπει να τού χαρίζη την ήσυχία και τη γαλήνη του θανάτου.

Αυτά τὰ λόγια του Φράντς Θορντάικ, που τού είχαν ξεφύγει πάνω στο μεθύδι του, άποσέχτησαν τούς φίλους του και ιδιαιτέρως τόν 'Αλλαν Μάκ Κόνεϋ, ο όποιος με την πείρα της ηλικίας του, κατάλαβε ότι ο παράξενος Γερμανός δόκτωρ πίστευε ότι έλεγε. Χωρίς λοιπόν να πή τίποτε στους άλλους συναδέλφους του, άπεφάσισε να διαφωτίση τό σκοτεινό άινιγμα της ζωής του Θορντάικ, τό όποιο δέν είχε κινήσει την προσοχή κανένος ως έκείνη τη μέρα. Καί πράγματι ζήτησε μερικές πληροφορίες για τόν Φράντς από διαφόρους παλιούς γνωστούς του και κατώρθωσε να εξακριβώση ότι ο Γερμανός δόκτωρ είχε έρθει πρό δέκα χρόνια στην Βοστώνη μαζί με τούς γονείς του και τη γυναίκα του. Στην αρχή η οικονομική κατάστασι του δέν ήταν καλή. 'Υστερα όμως από μερικά χρόνια άρχισε να κάνει μιά πολυτέλη ζωή, χωρίς κανείς να υπορέση να εξηγήση αυτή την άλλαγή του. Πολλοί

Ο δόκτωρ Θορντάικ, τη στιγμή της συλλήψεώς του.

ύπέθεταν ότι είχε κληρονομήσει κανένα πλούσιο θείο του στο Βερολίνο, άλλοι πάλι ότι είχε πολλές δουλειές. Η άλήθεια είνε ότι ο Φράντς Θορντάικ έκανε τακτικά μακρινά ταξείδια στις άλλες πολιτείες της 'Αμερικής κι' όταν ξαναγύριζε, είχε πάντα μαζί του πολλά λεφτά. Αυτή φυσικά η πολυδάπανη ζωή του, δέν άργησε να τόν κάνει ν' άποχτήσει μεγάλες γνωριμιές και να γίνη ένας από τούς πιο γνωστούς γιατρούς της Βοστώνης. Ήταν βέβαια ένας καλός γιατρός, μά τό επαγγέλμα του δέν μπορούσε να τόν κάνει έκατομμυριόχο. Ο Μάκ Κόνεϋ, με τη βοήθεια δυό ιδιωτικών ντέκτεκτβ, κατώρθωσε να πληροφορηθί ότι ο Γερμανός γιατρός, στα μακρινά ταξείδια του, έπισκεπτόταν πάντα ηλικιωμένους άρρώστους, οι όποιοι, παρά τις προσπάθειές του, δέν γλύτωναν από τὰ νύχια τού θανάτου. Τό σπουδαίο ήταν ότι όλοι αυτοί οι πελάτες του ήταν πλούσιοι κι' ότι είχαν διαφόρους άπένταρους κληρονόμους, που ένδιαφέρονταν να τελειώσουν μιά ώρα άρχητερα τὰ βόσανά τους.

Έκείνο έπίσης που έκανε μεγάλη έντύπωσι στον 'Αλλαν, ήταν ο ξαφνικός θάνατος τών γονέων του Θορντάικ και της γυναίκας του. Κι' οι τρεις είχαν πεθάνει πρό τριών χρόνων, σε διάστημα δυό μηνών! 'Όλα αυτά λοιπόν τού φαινόταν σαν έξηγητα και μοστηριώδη κι' άπεφάσισε να εξακριβώση πώς είχε οχηματίσει την κολοσσιαία περιουσία του ο Φράντς Θορντάικ: Γι' αυτό άρχισε να τόν παρακολουθί και να προσέχη κάθε κίνησι του. Ο Γερμανός γιατρός, που δέν είχε ύποπτευθί τίποτε, ύστερα από μιά έβδομάδα άνεχώρησε για τό Σικάγο, για να έπισκεφθί τόν μιστερ Ουίλλιαμ Μόρφου, έναν βαθύπλοτο κτηματία έξήτα χρόνων. Ο Μάκ Κόνεϋ φυσικά τόν άκολούθησε. Είθε τόν Θορντάικ να πηγαίνει κάθε μέρα στο σπίτι του πλούσιου κι' έπειτα από μιά έβδομάδα ο άρρωστος κτηματίας πέθανε κι' αυτός, όπως οι τόσο και τόσο πελάται του παράξενου φίλου του. Ο Μάκ Κόνεϋ περιέμενε να θάψουν τό πτώμα οι συγγενείς του Μόρφου κι' έπειτα, βοηθούμενος κι' από τούς δυό άστυνομικούς, τό έξβαλε και πήρε τὰ σπλάχνα του να τὰ εξετάση. Τότε παρατήρησε κατάπληκτος ότι ο Μόρφου είχε πεθάνει δηλητηριασμένος σιγά-σιγά από ένα άγνωστο δηλητήριο. Δέν ύπληρχε καμιά αμφιβολία ότι ο πλούσιος κτηματίας είχε δολοφονηθί. 'Αλλά ποιός ήταν ο συγγενής εγκληματίας ; Ο 'Αλλαν Μάκ Κόνεϋ, χωρίς να διαστρά, άνέφερε αυτή την άνακάλυψι του στην 'Αστυνομία, η όποια έσπευσε άμέσως να εξιχνιάση αυτό τό μυστήριο. Πράγματι, άπεδείχθη ότι ο ηλικιωμένος γιατρός είχε δικηο. Συνέλαβε λοιπόν τούς συγγενείς του Μόρφου και τούς ύπέβαλε σε μιά εξαντλητική άνάκρισι. Έλτος δέ τούς έκανε να όμολογήσουν ότι για να κληρονομήσουν γρηγορότερα τόν πλούσιο κτηματία, είχαν δώσει μιά νευναία άμοιβή στο γιατρό Θορντάικ, ο όποιος είχε αναλάβει να τόν δολοφονήση, άσοφ άλλοτε ήταν καθώς έλεγε, ένας άχρηστος άνθρωπος, γιατί είχε περάσει τὰ πενήντα.

'Υστερα άπ' αυτή την συνταρακτική άποκάλυψι, οι άστυνομικοί βέβαια δέν έδίστασαν να συλλάθουν τόν Γερμανό δόκτωρα και να ένεργήσουν μιά λεπτομερή έρευνα στο μέγαρό του. Τά άποτελέσματα αυτής της έρεύνης, ήταν καταπληκτικά. Στο ύπόγειο της κατοικίας του Θορντάικ άνεκαλιφθη ένα δολόκληρο έργαστήριο παρασκευής δραστικών δηλητηρίων, με τὰ όποια αυτός ο τρομερός γιατρός δολοφονούσε τὰ θύματά του. Τό παράδοξο δέ είνε ότι σ' ένα μυστικό συρτάρι του γραφείου του βρέθηκε έπίσης ένα όγκώδες 'Ημερολόγιο, στο όποιο ο Φράντς Θορντάικ κατέγραφε λεπτομερώς και με άφάνταστο κυνισμό τὰ άποτρόπαια εγκλήματά του.

Τό μακάθριο σημειωματάριο

ἀρχίζει, με την ανάπτυξη της παραδόξου θεωρίας του Γερμανού γιατρού, ότι ο άνθρωπος δεν πρέπει να ζή πάνω από πενήντα χρόνια. "Επειτα εξιστορήσε όλους τους κόπους, που είχε καταβάλει για ν' ανακαλύψη τα μυστήριά της δηλητηρία του και τέλος τα πρώτα του ἐγκλήματα :

«Ο γιατρός, ἔγραφε ὁ Φράντς Θορντάικ, δεν πρέπει να ἔχη καρδιά. Πρέπει να ἐργάζεται μόνο για τὸ καλὸ τῆς ἀνθρωπότητος. Πάρτε παραδειγμα ἐμένα. Κανένας ἀλλος ἀνθρώπος στὸν κόσμο δεν ἀγαπᾷ τοὺς γονεὺς του, ὅπως ἐγὼ ἀγαποῦσα τοὺς δικούς μου. Κι' ὅμως, τὸς σκότωσα για νὰ φανῶ συνετὴς στὴ θεωρία που ὑποστηρίζω. Σὰς βεβαίω ὅτι δεν βασανίστηκαν καθόλου. Πέθαναν, χωρίς νὰ τὸ καταλάβουν. "Ἐνα βράδυ, ἐκεῖ που κοινοῦσαν, τοὺς ἔκανα μιά δυνατὴ ἔνεσι ἀπὸ τὸ δηλητήριο ποὶ ἔχω ἀνακαλύψει. Τὸ πρῶτ' παιὶ δεν ζαναξήτησαν».

Πῶς κάτω ἐξιστορεῖ τοὺς καυγάδες του με τὴν ὁμορφὴ γυναίκα του, τὴν Μάρθα Θορντάικ :

«Ἐἶνε μιά ἀνισόρροπη, γράφει ποὶ μοῦ προκαλεῖ κάθε μέρα ἕνα σωρὸ ἀπογοητεύσεις καὶ δεν μ' ἀρίνει νὰ ἐργασθῶ. Ἀρχίζω νὰ σκέφτομαι σοβαρά ὅτι εἶνε προτιμότερο νὰ γλυτώσω μιά καὶ καλὴ μαζὶ της...»

Καὶ πράγματι, λίγο καιρὸ κατόπιν, ὁ τρομερὸς δόκτωρ πραγματοποιεῖ τὴ σκέψι του. Τὴν δολοφόνησε κι' ἐκείνη, ὅπως τοὺς γονεὺς του.

«Τώρα, ἀναφέρει στὶς ἄλλες σελίδες τοῦ Ἡμερολογίου του, εἶμαι ἐλεύθερος ν' ἀφοσιωθῶ στὴ σωτηρία τῆς ἀνθρωπότητος. Εἶμαι πρόθυμος νὰ τρέψω ὅπου με καλέσουν. Ἀκόμη καὶ στήν ἄκρη τοῦ κόσμου!»

Ἐπιπλέον ἀπ' αὐτὸ τὸ μακάθριο πρόλογο, ἀρχίζει μιά λεπτομερὴς περιγραφή τῶν δολοφονιῶν του. Πάνω ἀπὸ πενήντα ἠλεκκιμένοι ἰσθρῶποι εἶχαν πέσει θύματα αὐτοῦ τοῦ ἀποτρόπαιου ἐγκληματίου.

Ἡ ἀνακάλυψις ἕως τοῦ σημειωματαρίου, ἐπροκάλεσε μεταξὺ τῶν ψυχιάτρων τοῦ Νέου Κόσμου πραγματικὴ ἀναστάτωση. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ὑποστηρίζουν ὅτι ὁ Φράντς Θορντάικ εἶνε ἕνας ἐπικίνδυνος τρελλός. "Ἄλλοι ἐν τούτοις ὑποστηρίζουν ὅτι ὁ Γερμανὸς δόκτωρ εἶνε ἕνας ἔξυμνος ἐγκληματίας, ὁ ὅποιος εἶχε γράψει ἐπίτηδες αὐτὸ τὸ Ἡμερολόγιο, για νὰ νοιωθῆ ἀνισόρροπος καὶ νὰ γλυτώσῃ τὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα. "Ἄλλωστε, λένε, ὅτι ἂν ἦταν παράφρων, δεν θὰ πληρωνότανε για τὰ ἐγκλήματά του!

Αὐτὴ βέβαια εἶνε μιά σωστὴ παρατήρησις. Μά καὶ οἱ ἄλλοι ψυχιάτροι ὑποστηρίζουν μ' ἕνα πλῆθος ἐπιχειρημάτων τὴ γνώμη τους καὶ ζητοῦν νὰ κλεισθῇ ὁ Θορντάικ σ' ἕνα ψυχιασεῖο.

Ὁ Γερμανὸς δόκτωρ ὠστόσο δεν στενοχωρεῖται καθόλου για τὴν ἀνακάλυψι τῶν ἐγκλημάτων του. Δισσεκιδάζει ὅσο μπορεῖ στὶς συλακὲς τῆς Βοστώνης καὶ περιμένει μ' ἀδιαφορία τὴ μέρα τῆς δίκης του. Μόνον ὅταν τοῦ ἀναφέρουν τ' ὄνομα τοῦ Ἄλλαν Μάκ Κόνεϋ γίνεται ἄλλος ἄνθρωπος. Θωμώνει, βγάζει ἀφροῦς λίσσας ἀπὸ τὸ στόμα του καὶ καταριέται τὴν ἀδυναμία του, ποὺ τὸν εἶχε κάνει νὰ τοῦ χαρίσῃ τὴ ζωὴ, ἂν κι' ἦταν πενήντα χρόνων...

Ὁ Φράντς Θορντάικ ὅμως φαίνεται ὅτι δεν θὰ γλυτώσῃ τὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα, γιατί, παρ' ὅλες τὶς προσπάθειες τῶν ψυχιάτρων νὰ τὸν παραστήσουν τρελλόν, ἐκείνος ἐξακολουθεῖ νὰ ἔχη μιά διαίγεια πνεύματος, ποὺ καταπλῆσσει. Αὐτὸ ἄλλωστε ὑποστηρίζουν κι' ὅλες ἡ ἐφημερίδες τοῦ Νέου Κόσμου, ἡ ὅποιες ἀφιερῶνουν καθημερινῶς πολλὰ στήλες για τ' ἀνατριχιστικὰ ἐγκλήματα αὐτοῦ τοῦ ἀποτρόπαιου Γερμανοῦ δόκτωρος τῆς Βοστώνης.

ΧΑΡΟΛΔ ΤΖΑΦΕΡΣΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Η ΠΑΡΑΞΗΝΙΕΣ ΤΟΥ ΡΟΤΣΙΛΔ

Ὁ Ἑβραῖος μεγαλοπραεῖτης βαρὸνός Ρότσιλδ, ἦταν πολὺ ἰδιότροπος στὶς συναλλαγές του κι' ἀπαυθῆσε ἀπὸ τοὺς ἰταλλῆλους τοὺς κυρλὴ συμμάχους με τὶς ὁδηγίες του.

Μιά φορὰ διέταξε τὸν ἀνταγοικτὴ τὸν στοῦ Λονδίνου νὰ πούλησι, μὲσα σὲ μιά ὁρισμένη ἡμέρα, μεγάλον ἀριθμὸν μετοχῶν κάποιος Ἑταιρείας. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ μετοχὴ αὐτὴ ἀνέβησαν, ὁ ἀνταγοικτὴς λυπήθηκε νὰ τὶς πούλησι κι' ἀνέβαλε τὴν πώλησί τους για μερικὲς μέρες. Ἐτσι, ὅταν τὶς πούλησε, πραγματοποιεῖσε τὸ τεράστιον κέρδος τῶν 10 χιλιάδων λιρῶν στερλινῶν.

Με χαρὰ για τὴν ἐπιτυχία του, εἰδοποίησε σχετικὰ τὸν Ρότσιλδ. Κατάληκτος ὅμως, ἔλαβε τὴν ἐξῆς ἀπροσδόκητη ἀπάντησι :

«Τὸ ἐπὶ πλέον κέρδος τῶν 10 χιλιάδων λιρῶν δεν ἀνήκει σὲ μὰς, ἀλλὰ σὲ σὰς... Ὁ ἀντικαταστάτης σας θὰ σὰς ἐμτρήσῃ τὸ ποσὸν αὐτὸ ἀυτοπροσώπως, κατὰ τὴν ἐρχομένη ἐβδομάδα, γιατί σὰς παύουμε ἀπὸ ἀντιπροσώπῳ μας, ἐπειδὴ δεν συμμορφωθήκατε ἐπακριβῶς με τὶς ὁδηγίες μας» !...

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

(ΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ ΜΑΡΤΖΩΚΗ)

Καλότυχος που ἀγαπᾷ, καὶ πάντα στὸ πλευρὸ του, τὴν βλέπει τὴν ἀγάπη του, τὸν μόνο θησαυρὸ του. Ἐγὼ γυρνῶ μερόνυχτα με μᾶτια δακρυσομένα καὶ βλέπω, βλέπω μοναχὰ παρὰθῦρα κλεισομένα. «Ἀχ! λέγα τότε με τὸ νοῦ, ἔστ' ἦτανε γραμμένο!» Κι' ἀναστενάζω καὶ πονῶ καὶ κλαῖω καὶ... σωπαῖνω.

ΟΙ ΦΑΡΑΔΕΣ

(ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ)

Με μ' ἀφρόπλαστη Νεράϊδα, μιά ὁμορφονεῖα, τὸ παιδί τῆς Ἀφροδίτης φέρεσε ἀνάμα. Με καλὰμὲν με ἄπονη καὶ με πετιοῦν, Καὶ καρδιά νὰ μὴν ἀφήσουν τῶχαν κάνει τάμμα.

Καὶ για δόλωμα εἶχαν βάλλει χίλια-δὺο καλὰ : Γέλια, τρέλλες, εὐτυχία καὶ γλυκὰ φιλάκια. Κι' ὅτι πράγμα τὴν καρδιά μας τῆνε ξεγελά Καὶ τὴν πᾶνει, καθὼς πᾶνουν τὰ τρελλὰ φαράκια

Πέφτουμε καρδιές σιμά τοῦ ἀετρου ὠωροῦ Καὶ μαλῶνουμε ποῖα νᾶρθη νὰ πρωτοσιμπήσῃ... Τὶ φαράδες ἔξακουσμένοι! Ἀχ, τί τυχεροὶ! Τὸ κοφίνι τους με δαῦτες θὲ νὰ ξεχλιώσῃ!

Μιά καρδιά—στραθὴ θὲ νᾶταν!—πέφτει σάν τρελλὴ Καὶ τοιματῆ με λαχάρωσι πρώτῃ... Μὰ κυττάε, Πῶς σπαράζει σάν τὸ ψάρι, πῶς παραμιλεῖ! Ἐ, μ' αὐτὴν εἰσεῖς ἢ ἄλλες τί χαμογελαῖτε :

— Σῶσε με, γλυκειὰ Νεράϊδα!... βγάδεῖ μιά φωνή. Μὰ τοῦ κάκου· ἢ φροποῦλα δεν τῆς ἀπανταῖ. Μόν' ὁ Ἐρωτας, λιγάκι σάν γὰ τὴν ποιητὴ. Τὴν κυττάει μὲσ' στὰ μᾶτια, κι' ἔτσι τῆς μιλαῖ :

— Σάν τὸ δόλωμα ταιμποῦσε, ποῦχες τὸ μαυλὸ ; — Βάστα τώρα καὶ τίς πικρές ἔστ' εἶνε γραμμένο. Πᾶνε πειὰ, μὴ μὰς σκοτιζῆς! Σῦρε στὸ καλὸ, — Κι' ὅτι πιάνει ἢ πετιοῦνὰς μας, εἶν' καλὰ πιασμένο!.

ΘΑ 'ΣΤΟ ΠΩ

(ΤΟΥ Δ. ΜΑΡΓΑΡΗ)

Μελαχροινὴ, στὰ μᾶτια σου τὸ διάβασα, τὸ εἶδα, Πῶς εἶσαι ἢ μόνη μου χαρὰ, παρηγορία κι' ἐλπίδα. Πῶς ἄγγελος παρήγορος εἶσαι για μέ, στοχάσου. Καὶ σέρνεις κάθε σκέψι μου στὰ δόλωμα φτερά σου. Ὡ, πὲς μου, πὲς μου μοναχὰ πῶς με ποιεῖ ἡ ψυχὴ σου. Καὶ πῶς μποροῦν νὰ κλαῖψουνε για μένα οἱ δάσκαλοι σου Πῶς θὰ πονῆς στοὺς πόνοῦς μου, θὰ κλαῖς τὰ βάσανά μου Κι' ὀλφωτῆ θὲ νᾶρχεσαι τὴ νύχτα στὰ δειρά μου. Κι' ὀρκίζομαι στὰ πόδια σου, ἐμπρὸς τὴ γονατισσὼ Καὶ κάτω ἀπὸνὰ βλέμμα σου νὰ νεκρωθῶ, νὰ σθῶσω!...

Η ΚΟΚΕΤΑ

(ΤΟΥ ΓΕΩΡΓ. ΔΡΟΣΙΝΗ)

Γιατί ἔχεις τέτοιο πρόσωπο θλιμμένο, Γιατί βρέχουνε οἱ δυὸ σου οὖρανοι ; Μὴ σὲ πείραζαν ἀνάτη που ; Πηγαῖνω Καὶ τοὺς δειχνῶ ποῖονα κάνουν νὰ πονῆ. Καὶ μοῦ ἔδειξε τὸ χέρι τῆς δεξιῆς, Σ' ἄν κουκλάκι, μ' ἕνα κάταστρο πανί. Καὶ μοῦ εἶπε με κλαψιάρικη φωνή : — Μία μέλισσα μοῦ τᾶχει κεντρωμένο. — Ὅλο τᾶδικο στὸ χέρι σου τὸ δίνω, Γιατί ἔχει τὸση ἀσπράδα, μωρωδιά, Ποῦ κι' ἡ μέλισσες τὸ παίρνουνε για κρίνο. Χαμογέλασε, μοῦ εἶπε : — Ἀφροῦ τα !... Ἄ! τὰ λόγια μου τὴ βρῆκαν στὴν καρδιά. Κι' εὐθὺς ἔξεχσε τὸν πόνο ἢ κοκέτα.